

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL R. B. 2016-01-22 SKUNDO**

2016 m. balandžio 15 d. Nr. S-82 (7-18/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršėlienės
Lauros Milašiūtės – pranešėja
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės
V. R.-Ž.

sekretoriaujant
dalyvaujant
mokesčių mokėtojo atstovei advokatei
Valstybinės mokesčių inspekcijos atstovui

S. G.
T. K.

2016 m. kovo 8 d. posėdyje išnagrinėjusi R. B. (toliau – Pareiškėjas) 2016 m. sausio 22 d. skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2015 m. gruodžio 22 d. sprendimo Nr. 331A-14466, n u s t a t ė:

Inspekcija 2015-12-22 sprendimu Nr. 331A-14466 negrąžino Pareiškėjui 17 377,20 Eur (60 000 Lt) mokesčio permokos.

Sprendime nurodoma, jog Vilniaus apskrities valstybinė mokesčių inspekcija (toliau – Vilniaus AVMI) 2014-06-25 gavo Pareiškėjo 2014-06-19 Inspekcijai adresuotą raštą „Dėl sumokėto pajamų mokesčio grąžinimo“ (toliau – Raštas) kartu su dokumentų, t. y. 1999 m. Vilniaus apskrities viršininko sprendimo „Dėl nuosavybės teisių į žemę atkūrimo“; 1999-03-18 ir 2000-03-09 žemės sklypų pirkimo sutarčių; 2009-10-08 Vilniaus apygardos teismo sprendimo; 2010-09-13 Lietuvos apeliacinio teismo nutarties; 2011-04-05 Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutarties, nepatvirtintomis kopijomis.

Taip pat nurodoma, jog Pareiškėjas 2014-12-11 Inspekcijai pateikė prašymą grąžinti (įskaityti) mokesčio permoką (skirtumą), forma FR0781, kuriame nurodoma grąžintina 60 000 Lt gyventojų pajamų mokesčio (toliau – GPM) permoka (įmokos kodas 1441). Inspekcija pažymi, kad Pareiškėjas prašo grąžinti ne fizinių asmenų pajamų mokestį (toliau – FAPM) (įmokos kodas 1011), o GPM.

Inspekcija nurodo, jog, įvertinus Vilniaus AVMI pateiktus dokumentus, nustatyta, kad Pareiškėjas 1999-03-18 iš fizinių asmenų įsigijo 3 žemės sklypus už 120 000 Lt. 2000-03-09 Pareiškėjas žemės sklypus už 600 000 Lt pardavė UAB „E1“. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

2011-04-05 nutartimi įpareigojo UAB „E1“ grąžinti žemės sklypus valstybei, o Pareiškėją – grąžinti UAB „E1“ 600 000 Lt.

Inspekcija nurodo, jog 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 2 straipsnyje mokesčiai apibrėžiamas, kaip mokesčio įstatyme nustatyta pinigine prievolė valstybei. MAĮ 66 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad mokesčių mokėtojas mokesčių apskaičiuoja (perskaičiuoja), vadovaudamasis mokesčių teisės aktais, išskyrus mokesčių teisės aktuose numatytas išimtis. Pagal 2000 metais galiojusias 1990-10-05 Fizinųjų asmenų pajamų mokesčio laikinojo įstatymo Nr. I-641 (toliau – FAPMLĮ) 33 straipsnio, 34 straipsnio, 41 straipsnio nuostatas UAB „E1“, įsigijusi iš Pareiškėjo žemės sklypus už 600 000 Lt, nuo šios pinigų sumos (fizinio asmens pajamų) privalėjo išskaičiuoti ir į biudžetą sumokėti 10 proc. FAPM ir per 10 d., pasibaigus mėnesiui, kurį buvo išmokėtos sumos už šį turtą, žinias pateikti Inspekcijai, kurios teritorijoje nuolat gyvena pajamas gavęs asmuo.

Mokesčių administratorius nurodo, jog, nagrinėjant Pareiškėjo Rašte išdėstytą prašymą bei 2014-12-11 prašymą grąžinti mokesčio permoką, Pareiškėjo MAĮ nustatyta tvarka (elektroniniu paštu) buvo prašoma pateikti dokumentus, įrodančius, kad UAB „E1“ 2000 m. išskaičiavo ir sumokėjo FAPM būtent už šiuos minėtai bendrovei Pareiškėjo parduotus žemės sklypus, taip pat dokumentus, įrodančius, kada Pareiškėjas grąžino UAB „E1“ 600 000 Lt.

Nurodoma, jog Pareiškėjas Vilniaus AVMI pateikė UAB „E1“ 2014-07-31 pažymą, kurioje nurodyta, kad UAB „E1“, kaip mokesčių išskaičiuojantis asmuo, išskaičiavo ir į biudžetą pervedė už Pareiškėją GPM pagal žemės sklypo pirkimo–pardavimo sutartis: 2000-03-09 (16 vnt.) ir 2000-05-08 (1 vnt.). Tačiau Inspekcija pažymi, kad šioje pažymoje nėra nurodyta, kokio konkrečiai sandorio pagrindu išskaičiuotas ir sumokėtas GPM (be to, Inspekcijos teigimu, tai turėtų būti ne GPM, o FAPM). Šioje pažymoje UAB „E1“ yra nurodžiusi, kad Pareiškėjas pažymos surašymo dieną yra grąžinęs 69 764,19 Lt. Pabrėžiama, kad prie pažymos bendrovė nepridėjo jokių buhalterinės apskaitos ar kitų dokumentų, kurių pagrindu sudarė šią pažymą.

Skundžiamame sprendime nurodoma, jog Vilniaus AVMI paprašė Pareiškėją pateikti dokumentus, patvirtinančius, kada ir koku būdu jis yra grąžinęs UAB „E1“ 69 764,19 Lt. Mokesčių administratoriui buvo pateikta 2013-04-12 paskolos sutartis ir 2013-04-12 tarpusavio skolų įskaitos aktas. Nurodoma, jog iš paskolos sutarties matyti, kad Pareiškėjas įsipareigojo paskolinti UAB „E1“ 165 000 Lt (pervesti pinigus bankiniu pavedimu). Pagal tarpusavio skolų įskaitos aktą buvo įskaityti Pareiškėjo, UAB „R1“, UAB „E1“ priešpriešiniai piniginiai reikalavimai, po ko Pareiškėjas liko skolingas UAB „E1“ 530 235,81 Lt, UAB „R1“ neliko skolinga UAB „E1“, UAB „R1“ skolinga Pareiškėjui 95 235,81 Lt, UAB „E1“ nėra skolinga Pareiškėjui. Tačiau Inspekcija, įvertinusi tai, kad šių dokumentų surašymo metu UAB „E1“ vieninteliu akcininku ir vadovu buvo Pareiškėjas, vyr. buhalterė – jo sutuoktinė I. B., UAB „R1“ vieninteliu akcininku taip pat buvo Pareiškėjas, vadovu – su Pareiškėju susijęs asmuo V. B., apie gautą paskolą duomenys mokesčių administratoriui teisės aktų nustatyta tvarka nebuvo pateikti (forma FR0711), nėra pateikti pinigų mokėjimo faktą (paskolos suteikimą) patvirtinantys dokumentai, tarpusavio skolų įskaitos aktas sudarytas tą pačią dieną kaip ir paskolos sutartis, daro išvadą, kad šie dokumentai buvo surašyti formaliai, ketinant sumažinti Pareiškėjo įsipareigojimus UAB „E1“, vykdamant Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2011-04-05 nutartį. Pažymima, kad Pareiškėjas galėjo 165 000 Lt ne skolinti, o šią pinigų sumą grąžinti UAB „E1“ pagal minėtą Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartį.

Inspekcija, apibendrinama, tai, kas išdėstyta, konstatuoja, jog Pareiškėjo pateikti dokumentai neįrodo, kad šis asmuo įvykdė Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2011-04-05 nutartį, t. y. grąžino UAB „E1“ iš jos gautas apmokestinamąsias pajamas.

Nurodoma, jog pagal Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2011-04-05 nutartį GPM permoka neatsirado.

Inspekcija, vadovaudamasi MAĮ 2 straipsnio 12 punktu, pagal kurią mokesčio permoka – mokesčio mokėtojo sumokėta per didelę mokesčio suma, teigia, jog pirmiausia reikia nustatyti, kad mokesčio yra sumokėta per daug, kada sumokėtas per didelis mokestis, sumokėta mokestį pripažinti permoka, tuomet būtų galima konstatuoti, kad egzistuoja permoka ir spręsti dėl jos galimo grąžinimo. Permoka turi būti pagrįsta naujai paaiškėjusiais faktais, dokumentais, apskaičiuota apskaitos dokumentuose ir / ar deklaruota mokesčio deklaracijoje.

Pagal Mokesčio permokos (skirtumo) grąžinimo (įskaitymo) taisyklių, patvirtintų Inspekcijos viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. VA-186 „Dėl mokesčio permokos (skirtumo) grąžinimo (įskaitymo)“ (redakcija, galiojusi nuo 2014-11-28 iki 2015-01-01, toliau – Taisyklės), 16 punktą kartu su prašymu grąžinti (įskaityti) mokesčio permoką (skirtumą) turi būti pateikiami prašymui grąžinti mokesčio permoką išnagrinėti ir sprendimui priimti reikalingi papildomi dokumentai / duomenys ar jų kopijos, pagrindžiantys Inspekcijos administruojamų mokesčių permokos susidarymą. Tuo tarpu mokesčių administratorius neturi duomenų apie Pareiškėjo 2014-12-11 prašyme nurodytą susidariusią permoką. Pareiškėjas prie prašymo nepridėjo jokių dokumentų, kurie pagrįstų, kad tokia permoka realiai susidarė, kada ji susidarė dėl jo ir UAB „E1“ sudarytų 2000-03-09 žemės sklypų pirkimo–pardavimo sandorių.

Sprendime nurodoma, jog Pareiškėjas prašyme grąžinti mokesčio permoką nurodė grąžinimo pagrindą – 2000-04-11 mokėjimo dokumentą Nr. 269. Šio dokumento kopija mokesčių administratoriui buvo pateikta 2000-04-11. Tačiau, Inspekcijos teigimu, minėtas mokėjimo pavidimas nepatvirtina permokos susidarymo fakto, nes permokos grąžinimo prašyme nurodoma 60 000 Lt suma, mokėjimo pavidime – 70 000 Lt. 2015-01-15 elektroniniu paštu mokesčių administratorius paprašė Pareiškėjo pateikti pirkimo–pardavimo sutartį, pagrindžiančią 10 000 Lt sumos sumokėjimą į biudžetą. Pareiškėjas 2015-01-15 Vilniaus AVMI pateikė 2000-05-08 žemės sklypo pirkimo–pardavimo sutartis. Tačiau ši sutartis nepagrindžia 10 000 Lt sumokėjimo 2000-04-11, nes buvo sudaryta praėjus beveik mėnesiui po mokėjimo pavidimo atlikimo (mokėjimo pavidimas atliktas 2000-04-11, žemės sklypo pirkimo–pardavimo sutartis sudaryta 2000-05-08). Be to, pateiktoje 2000-04-11 UAB „E1“ mokėjimo pavidimo kopijoje nėra nurodyta, kad yra mokamas fizinių pajamų mokestis už pajamas, gautas iš sklypų pardavimo UAB „E1“. Mokėjimo pavidime nurodyta, kad UAB „E1“ 2000-04-11 sumoka pajamų mokestį, bet nėra nurodyta, kokių dokumentų pagrindu ji tai atlieka (sutarties ir kt.).

Inspekcija, atsižvelgdama į išdėstytas aplinkybes, konstatuoja, kad Pareiškėjas neturi permokos, todėl, vadovaujantis MAĮ 87 straipsnio 6 dalimi ir Taisyklių 17 punktu, nėra pagrindo grąžinti Pareiškėjui 60 000 Lt.

Pareiškėjas su Inspekcijos 2015-12-22 sprendimu Nr. 331A-1446 nesutinka.

Skunde nurodoma, jog sprendimas, kuriuo Pareiškėjui atsisakyta grąžinti 60 000 Lt (17 377,20 Eur) pajamų mokesčio permoką, yra nepagrįstas, neteisėtas, priimtas netinkamai įvertinus faktinę situaciją, teisinius mokestinės permokos grąžinimo pagrindus, netinkamai aiškinant ir taikant teisės normas, reglamentuojančias mokesčio permokos grąžinimą. Be to, skundžiamas sprendimas priimtas, praėjus pusantrų metų nuo pirminio Pareiškėjo kreipimosi ir metams po to, kai Inspekcijos atstovė 2014-12-09 elektroniniu laišku patvirtino, jog Pareiškėjo atžvilgiu priimtas teigiamas sprendimas dėl permokos grąžinimo.

Nurodoma, jog Pareiškėjas, teikdamas prašymą dėl pajamų mokesčio permokos grąžinimo, elektroniniu būdu užpildė mokesčio administratoriaus pateiktą formą dėl GPM permokos grąžinimo (FR0781), nes būtent tokia forma yra patvirtinta įstatymų nustatyta tvarka. Pareiškėjo nuomone, jis neturėjo galimybės prašyti grąžinti FAPM, užpildydamas atitinkamą prašymo formą, nes FAPM sąvokos ir tokio mokesčio nuo 2002-12-31 nebėra. Be to, nurodoma, kad dar iki 2014-12-11 pateikto prašymo, užpildant formą FR0781, Pareiškėjas teikė 2014-06-

25 prašymą, kuriame nurodė grąžinti permokėtą pajamų mokesčių, o pagal nurodytą mokesčio sumokėjimo laikotarpį ir išdėstytas aplinkybes, manytina, kad mokesčių administratorius privalėjo ir galėjo nustatyti, kokio pobūdžio tai mokesčiai. Taip pat, Pareiškėjo nuomone, svarbu paminėti, kad Inspekcijos specialistė pati nurodė Pareiškėjo sutuoktinei I. B., jog reikia užpildyti būtent tokią grąžinimo formą (Pareiškėjas su skundu Mokestinių ginčų komisijai prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) pateikia susirašinėjimą elektroniniais laiškais). Pareiškėjo vertinimu, vien sąvokos netinkamas nurodymas, galimai netiksliai apibūdintas mokesčio pavadinimas, prašymo esmės nekeičia: prašoma grąžinti permokėtą pajamų mokesčių, kuris tuo laikotarpiu, t. y. iki 2002-12-31, buvo vadinamas FAPM ir buvo sumokėtas pagal FAPMLĮ, kuris neteko galios 2002-07-02 įstatymu Nr. IX-1007 (nuo 2003-01-01), priėmus Gyventojų pajamų mokesčio įstatymą.

Skunde taip pat nurodoma, jog sprendimo pagrįstumui, objektyvumui ir Pareiškėjo teisių pažeidimo fakto konstatavimui svarbu atsižvelgti į besikeičiančią Inspekcijos poziciją dėl mokesčio permokos grąžinimo nuo pat pirminio prašymo pateikimo dienos. Nurodoma, jog dar 2014-12-09 Pareiškėjo sutuoktinė elektroniniu paštu gavo Inspekcijos atstovės atsakymą, kuriame buvo nurodyta: „gautas teigiamas atsakymas dėl FAPM grąžinimo Pareiškėjui. Prašome pateikti UAB „E1“ pavidimo kopiją su žyma, kad FAPM buvo pervedamas už Pareiškėją, ir kokią datą imti už grąžinimo pagrindą“. 2014-12-10 mokesčių administratoriui buvo atsiųsta mokėjimo pavidimo, patvirtinančio, jog UAB „E1“ už Pareiškėją 2000-04-11 sumokėjo iš viso 70 000 Lt pajamų mokesčių, kopija. Tą pačią dieną, t. y. 2014-12-10, Inspekcijos specialistė paprašė, kad būtų užpildytas prašymas (forma FR0781) grąžinti GPM permoką. Atkreipiamas dėmesys į tai, jog Pareiškėjo sutuoktinė tikslinosi dėl prašomų grąžinti mokesčių kodų, paskirties ir kt. Jokio atsakymo nesulaukė. 2014-12-17 pasidomėjo, kada bus grąžinti pinigai ir galbūt reikia dar ką pateikti. Inspekcijos specialistė atsakė: „dėl grąžinimo dirbame“. 2015-01-15 Pareiškėjas gavo prašymą pateikti dar kitus dokumentus. Tą pačią dieną Pareiškėjo sutuoktinė nusiuntė specialistei prašomus dokumentus, taip pat paprašė atsiųsti sprendimą dėl mokesčio grąžinimo (nes dar 2014-12-09 laišku buvo patvirtinta, kad mokesčiai Pareiškėjui grąžinamas). 2015-01-20 atsakyme buvo nurodyta, kad nėra Teisės departamento sprendimo, yra tik vidinis išaiškinimas, kuris nėra siunčiamas. Pareiškėjas pažymi, kad po tos dienos nei jis, nei jo sutuoktinė iki pat 2015 m. gruodžio mėn. negavo jokių sprendimų, paklausimų, paaiškinimų.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į minėtus susirašinėjimus su mokesčių administratoriaus specialiste, teigia, jog jie patvirtina, kad Inspekcija nėra nuosekli Pareiškėjo atžvilgiu, netinkamai vykdo įstatymo jai pavestas funkcijas, klaidina Pareiškėją, dėl neaiškių ir nesuprantamų priežasčių vilkina Pareiškėjui svarbių sprendimų priėmimą. Pareiškėjo nuomone, į šias aplinkybes būtina atsižvelgti, vertinant skundžiamo sprendimo pagrįstumą.

Pareiškėjas nurodo, jog Inspekcija sprendimą grindžia MAĮ 87 straipsnio 6 dalies ir Taisyklių 17 punkto nuostatomis, t. y. atsisako grąžinti permoką, nes Pareiškėjas nepateikė jokių duomenų, kad tokia permoka yra susidariusi. Tačiau, Pareiškėjo nuomone, tokie sprendimo teisiniai pagrindai yra nepagrįsti, nes tiek su pradiniu 2014-06-19 prašymu, tiek pakartotinai 2014-12-11 užpildydamas įstatymo nustatytą formą dėl permokos grąžinimo, tiek mokesčių administratoriui prašant, jis pateikė turto perleidimo sutarčių, teismo sprendimų, mokėjimo dokumentų kopijas. Be to, UAB „E1“ pateikė pažymą apie išskaičiuotus ir sumokėtus mokesčius už Pareiškėją. Daroma išvada, jog Inspekcija netinkamai atliko savo, kaip mokesčių administratoriaus, pareigas, nagrinėdama Pareiškėjo prašymą, nesiekė jai prieinamomis priemonėmis sužinoti ir ištirti visas teisiškai reikšmingas aplinkybes, susijusias su nepagrįstai sumokėtu pajamų mokesčiu, tik formaliai vertino pateikto prašymo pagrįstumą, pažeisdama turinio viršenybės prieš formą principą, todėl priėmė neteisingą ir nepagrįstą sprendimą.

Skunde akcentuojama, jog Pareiškėjas pradinį prašymą dėl mokesčio permokos grąžinimo pateikė dar 2014-06-19, t. y. prieš 1,5 metų iki skundžiamo mokesčių

administratoriaus sprendimo gavimo dienos. Pareiškėjo teigimu, akivaizdu, kad mokesčių administratorius, nagrinėdamas Pareiškėjo prašymą, pažeidė visus įmanomus protingus ir MAĮ įtvirtintus terminus tokiems prašymams išnagrinėti ir sprendimui priimti. Pareiškėjas, vadovaudamasis prašymo pateikimo dieną, t. y. nuo 2013-02-13 iki 2014-11-28, galiojusių Taisyklių 16 punktu, teigia, kad mokesčių administratorius turėjo galimybę ir galėjo per šį laikotarpį iš Inspekcijos informacinių sistemų ir kitų institucijų gauti visus duomenis, susijusius su prašomo grąžinti mokesčio apskaitymu bei sumokėjimu. Be to, pažymima, jog, Pareiškėjo žiniomis, mokesčių administratorius daugiau jokių prašymų dėl mokesčio sumokėjimą pagrindžiančių dokumentų UAB „E1“ nebuvo pateikęs, nebuvo iškėlęs UAB „E1“ pateiktos 2014-07-31 pažymos tinkamumo ir pakankamumo klausimo. Pasak Pareiškėjo, jei mokesčių administratoriui kilo abejonių dėl pateiktoje pažymoje nurodomų duomenų, jis galėjo tokius duomenis (mokesčio sumokėjimo) patikrinti mokesčių informacinėje sistemoje.

Skunde atkreipiamas dėmesys į tai, kad skundžiamame sprendime Inspekcija remiasi nauja Taisyklių redakcija, kuri įsigaliojo nuo 2014-11-28, t. y. praėjus beveik 6 mėnesiams nuo pradinio Pareiškėjo prašymo pateikimo dienos, ir kuri iš esmės yra naudinga Inspekcijai, kaip panaikinanti mokesčių administratoriaus pareigą esant reikalui ir galimybei duomenis, kurie pagrįstų ar paneigtų pateiktą prašymą, gauti iš informacinės sistemos ar kitų institucijų. Pareiškėjo nuomone, Inspekcija jo prašymą privalėjo nagrinėti, vadovaudamasi nuo 2013-02-13 iki 2014-11-28 galiojusiomis Taisyklių nuostatomis.

Pareiškėjas taip pat nesutinka su mokesčių administratoriaus teiginiu, jog jis nepateikė įrodymų, kad sumokėta per didelė mokesčio suma, t. y. yra susidariusi mokesčio permoka, kaip ji suprantama pagal MAĮ 2 straipsnio 12 punktą. Pabrėžiama, jog, kaip jau buvo minėta, mokesčių administratoriui buvo pateiktos turto įsigijimo sandorių, įsiteisėjusių teismo sprendimų, mokėjimo dokumentų, patvirtinančių pajamų mokesčio sumokėjimą, kopijos, netgi dalies atsiskaitymo pagal teismo sprendimus dokumentai. Pareiškėjas pažymi, kad jo prašymo pagrindas buvo ir yra būtent įsiteisėję teismų sprendimai, kuriais buvo pripažintos negaliojančios žemės sklypų pirkimo–pardavimo sutartys, pagal kurias Pareiškėjas pardavė UAB „E1“ žemės sklypus už 600 000 Lt, o pirkėjas pagal tuo metu galiojančio FAPMLĮ nuostatas nuo šios sumos už Pareiškėją – mokesčių mokėtoją, sumokėjo 10 proc. pajamų mokestį, o Pareiškėjui tiesiogiai buvo sumokėta likusi suma – grynosios pajamos – 540 000 Lt.

Skunde paaiškinama, kad Vilniaus apygardos teismas 2009-10-08 sprendimu civilinėje byloje Nr. 2-2154-104/2009 patenkino Vilniaus apygardos vyriausiojo prokuroro ieškinį, t. y. pripažino negaliojančiais sprendimus dėl nuosavybės teisių atkūrimo, žemės sklypų pirkimo–pardavimo sutartis, VĮ Registrų centro Vilniaus filiale atliktas žemės sklypų teises registracijas UAB „E1“ vardu. Teismas įpareigojo UAB „E1“ grąžinti valstybei žemės sklypus, Pareiškėją – grąžinti UAB „E1“ 600 000 Lt, o V. P. – grąžinti Pareiškėjui 120 000 Lt. Lietuvos apeliacinis teismas 2010-09-13 nutartimi civilinėje byloje Nr. 2A-613/2010 Vilniaus apygardos teismo 2009-10-08 sprendimą paliko nepakeistą. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas 2011-04-05 nutartimi civilinėje byloje Nr. 3K-3-149/2011 Lietuvos apeliacinio teismo 2010-09-13 nutartį paliko nepakeistą.

Pareiškėjas skunde Komisijai nurodo, jog tai, kad BUAB „E1“ nepateikė buhalterinių dokumentų apie pajamų mokesčio išskaičiavimą, o pateikė 2014-07-31 pažymą, kurioje išdėstė ir nurodė išskaičiuoto ir sumokėto pajamų mokesčio dydžius ir laikotarpius, Pareiškėjo nuomone, nepaneigia fakto, jog toks mokestis, iš viso 70 000 Lt, buvo sumokėtas. Pažymima, kad 2004-04-11 mokėjimo pavedime nurodyta, jog mokama 70 000 Lt, tačiau Pareiškėjas prašė grąžinti tik 60 000 Lt, kurie buvo sumokėti pagal jau panaikintas 2000-03-09 žemės sklypų pirkimo–pardavimo sutartis. Pateiktose sutartyse nurodyta žemės sklypų pardavimo kaina (po 200 000 Lt), nuo kurios ir buvo išskaičiuotas ir sumokėtas pajamų mokestis. Pareiškėjas taip pat pažymi, kad tą pačią dieną jis su UAB „E1“ sudarė ne vieną pirkimo–pardavimo sutartį, o

pajamų mokestis buvo sumokėtas ir nuo pagal kitą tos dienos sutartį gautų pajamų. Pareiškėjo teigimu, įstatymas nei tuo metu draudė, nei dabar draudžia pajamų mokestį sumokėti vienu mokėjimo pavedimu pagal kelias turto perleidimo sutartis, jeigu šalys yra tos pačios ir pajamų gavimo laikotarpis tas pats, pajamų rūšis ta pati. Mokesčių administratorius neatkreipė dėmesio į tai, kad likusi 10 000 Lt pajamų suma galėjo būti ir buvo apskaičiuota bei sumokėta pagal kitas tos pačios dienos, t. y. 2000-03-09, pirkimo–pardavimo sutartis. Pareiškėjo teigimu, Inspekcija klaidingai nurodo, jog pateikta 2000-05-08 sutartis nepagrindžia 10 000 Lt sumos sumokėjimo, kuris buvo atliktas dar 2000-04-11, nes sutartis sudaryta ir pajamos gautos vėliau negu sumokėtas pajamų mokestis. Pabrėžiama, jog 2000-04-11 mokėjimas buvo atliktas už pajamas, gautas iš UAB „E1“ pagal visas 2000-03-09 sutartis, tarp jų ir pagal teismo panaikintas sutartis. Pareiškėjo nuomone, UAB „E1“ tinkamai įvykdė tuo metu galiojusiame FAPMLĮ įtvirtintą pareigą mokestį sumokėti per 10 dienų, pasibaigus mėnesiui, kurį ta suma išmokėta (FAPMLĮ 33 straipsnis). Nurodoma, kad UAB „E1“ pajamų mokesčio už Pareiškėją mokėjimus pagal laikotarpį nuo 2000-03-09 iki 2000-05-08 sudarytas sutartis vykdė iki pat 2000-08-09. Mokesčių administratorius neprašė pateikti visų mokėjimo dokumentų, todėl jam buvo pateiktas tik pirmasis – 2000-04-11 – mokėjimas, pagrindžiantis pagal 2000-03-09 sutartis gautų pajamų mokesčio sumokėjimą. Be to, nurodoma, jog, kaip matyti iš UAB „E1“ pateiktos pažymos apie išskaičiuotą ir sumokėtą pajamų mokestį, laikotarpiu pagal 2000-03-09 ir 2000-05-08 sutartis su Pareiškėju išskaičiuotas iš viso 223 352 Lt pajamų mokestis, kuris laikotarpiu nuo 2000-04-11 iki 2000-08-09 sumokėtas dalimis ir sumokėta tiek, kiek išskaičiuota 223 352 Lt. Netikėti tokia UAB „E1“ pateikta pažyma, Pareiškėjo nuomone, nebuvo ir nėra jokio pagrindo, nes ją sudarė ir patvirtino šiuo metu bankrutuojančios bendrovės teisėtas turto ir visos bendrovės valdytojas – bankroto administratoriaus UAB „T1“ įgaliota atstovė R. V. Be to, pasak Pareiškėjo, visi duomenys, nurodyti bendrovės pažymoje, gali būti ir turėjo būti patikrinti paties mokesčių administratoriaus duomenų bazėje, informacinėje sistemoje ir kt. (mokesčių mokėtojų registras ir pan.).

Skunde taip pat nurodoma, jog Inspekcija klaidingai teigia, kad Pareiškėjas nėra pateikęs jokio mokėjimo dokumento, kuris patvirtintų 165 000 Lt sumos sumokėjimo UAB „E1“ pagal paskolos sutartį, tarpusavio skolų suderinimo aktus. Pareiškėjas su skundu Komisijai pateikia 2014-10-06 elektroninį susirašinėjimą su mokesčių administratoriaus atstove ir prie šio susirašinėjimo prisegtą 2014-04-12 mokėjimo pavedimą 165 000 Lt sumai, kuri pagal pateiktus dokumentus buvo užskaityta pagal šalių susitarimą. Mokesčių administratoriaus vertinimas, jog pateikta paskolos sutartis ir skolų suderinimo aktas buvo pasirašytas tik formaliai, Pareiškėjo teigimu, yra nepagrįstas ir prieštaraujantis pateiktiems mokėjimo dokumentams. Nurodoma, jog sandorius negaliojančiais gali pripažinti ir juos panaikinti tik teismas įstatymų nustatyta tvarka. Tuo tarpu mokesčių administratoriui pateiktos sutartys ir aktai nėra panaikinti, yra galiojantys, o jų įvykdymo pasekmės yra užfiksuotos buhalteriniuose dokumentuose.

Pareiškėjo vertinimu, Inspekcija nagrinėjamu atveju nepagrįstai suabsoliutina Pareiškėjo atsiskaitymo su UAB „E1“ pagal 2011-04-05 Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartį faktą. Nurodoma, jog nepriklausomai nuo to, grąžino Pareiškėjas bendrovei už žemės sklypus gautus pinigus, ar kol kas realiai jų negrąžino, Pareiškėjo pareiga juos grąžinti yra pripažinta įsiteisėjusiu teismo sprendimu, kuris yra privalomas ir vykdytinas. Be to, Pareiškėjas turi pareigą grąžinti įmonei visą nurodytą sumą, t. y. visą kainą už sklypus, nors dalis jos, t. y. 10 proc., buvo sumokėta valstybei kaip Pareiškėjo gautų pajamų, kurios teismų pripažintos nepagrįstomis, mokestis. Pabrėžiama, kad permoka grindžiama ne tuo, jog Pareiškėjas grąžino UAB „E1“ už turtą gautus pinigus, o faktų, jog teismas įsiteisėjusiu sprendimu panaikino 2000-03-09 žemės sklypų pirkimo–pardavimo sandorius ir taikė restituciją, t. y. valstybės nuosavybėn grąžino žemės sklypus ir Pareiškėją įpareigojo grąžinti gautas pajamas, nuo kurių valstybei buvo sumokėtas FAPM. Iš esmės teismo sprendimu buvo pripažinta, kad Pareiškėjas nepagrįstai gavo

pajamų, kurias privalo grąžinti, o nuo nepagrįstai gautų pajamų, kurios grąžintinos, negali būti skaičiuojamas mokestis. Pareiškėjo nuomone, jis neprivalo mokestiniuose teisiniuose santykiuose įrodyti savo pareigų, kylančių iš civilinių teisinių santykių, įvykdymą, t. y. restitucijos įvykdymą. Nurodoma, jog, būdamas viešojo administravimo subjektu, mokesčių administratorius turi vadovautis viešosios teisės, o ne privatinės teisės normomis. Todėl mokesčių administratorius turi vertinti ne civilinio teisinio santykio šalių (UAB „E1“ ir Pareiškėjo) tarpusavio įsipareigojimus, o tik 60 000 Lt pajamų mokesčio sumokėjimo faktinį ir teisinį pagrindus ir nustatęs, jog 60 000 Lt pajamų mokestis buvo sumokėtas nuo pajamų, kurios teismo pripažintos nepagrįstomis, pajamų įgijimo sandoriai panaikinti, konstatuoti, kad nuo nepagrįstai gautų pajamų sumokėtas pajamų mokestis yra valdomas be jokio teisinio pagrindo, todėl turėtų būti grąžintas Pareiškėjui.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į aukščiau išdėstytas faktines ir teises aplinkybes, vadovaudamasis MAĮ 144–147 straipsnių, 152 straipsnio nuostatomis, prašo Komisijos panaikinti Inspekcijos 2015-12-22 sprendimą Nr. 331A-1446 ir grąžinti Pareiškėjui 17 377,20 Eur FAPM permoką.

Komisija konstatuoja, kad Pareiškėjo skundas iš dalies tenkintinas.

Mokestinis ginčas byloje yra kilęs dėl Inspekcijos 2015-12-22 sprendimo Nr. 331A-14466 negrąžinti Pareiškėjui 17 377,20 Eur mokesčių permokos teisėtumo ir pagrįstumo.

Iš bylos medžiagos matyti, jog Pareiškėjas mokesčių administratoriui pateikė 2014-12-11 prašymą grąžinti 60 000 Lt (17 377,20 Eur) mokesčio permoką. Inspekcija skundžiamu 2015-12-22 sprendimu Nr. 331A-14466 prašomos grąžinti permokos sumos Pareiškėjui negrąžino, nurodžiusi, kad Pareiškėjas neturi permokos, nes jo mokesčių administratoriui pateikti dokumentai nepatvirtina permokos susidarymo fakto.

Pareiškėjas, nesutikdamas su Inspekcijos sprendimu, skunde Komisijai ir Pareiškėjo atstovė Komisijos posėdžio metu laikėsi pozicijos, jog Pareiškėjas turi 17 377,20 Eur permoką, kuri privalo būti grąžinta Pareiškėjui.

Nagrinėjamoje byloje nustatyta, jog Pareiškėjas 1999-03-18 žemės sklypo pirkimo–pardavimo sutartimis (reg. Nr. VB7-4258, Nr. VB7-4259 ir Nr. VB7-4260) iš V. P. įsigijo 3 žemės sklypus už 120 000 Lt, kuriuos 2000-03-09 žemės sklypo pirkimo–pardavimo sutartimis (reg. Nr. VB7-3080, Nr. VB7-3081 ir Nr. 01-0-3082) pardavė UAB „E1“ už 600 000 Lt. Vilniaus apygardos teismas, išnagrinėjęs civilinę bylą Nr. 2-2154-104/2009 pagal Vilniaus apygardos vyriausiojo prokuroro, ginančio viešąjį interesą, ieškinį, 2009-10-08 sprendimu pripažino negaliojančiais sprendimus dėl nuosavybės teisių į minėtus žemės sklypus atkūrimo, aukščiau nurodytas 1999-03-18 ir 2000-03-09 žemės sklypų pirkimo–pardavimo sutartis, VĮ Registrų centro Vilniaus filiale atliktas šių žemės sklypų teises registracijas UAB „E1“ vardu. Teismas nusprendė taikyti restituciją ir įpareigojo UAB „E1“ grąžinti žemės sklypus valstybei, Pareiškėją – grąžinti UAB „E1“ 600 000 Lt, o V. P. – grąžinti Pareiškėjui 120 000 Lt. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas galutine ir neskundžiama 2011-04-05 nutartimi civilinėje byloje Nr. 3K-3-149/2011 minėtą Vilniaus apygardos teismo sprendimą iš esmės paliko nepakeistą, pakeisdamas rezoliucinę dalį dėl žemės sklypų grąžinimo valstybei.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į tai, kad UAB „E1“, 2000-03-09 įsigijusi iš Pareiškėjo minėtus žemės sklypus už 600 000 Lt, nuo šios Pareiškėjui išmokėtos pinigų sumos, kaip mokestį išskaičiuojantis asmuo, išskaičiavo ir į biudžetą pervedė 10 proc. FAPM, o Pareiškėjui sumokėjo likusią 540 000 Lt sumą, remdamasis minėta Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartimi, teigia, kad sumokėtas 60 000 Lt pajamų mokestis privalo būti grąžintas Pareiškėjui. Pareiškėjas, grįsdamas poziciją, kad UAB „E1“ 2000 metais už jį sumokėjo 60 000 Lt pajamų mokestį, mokesčių administratoriui pateikė 2000-04-11 mokėjimo pavedimo Nr. 269 kopiją ir UAB „E1“ 2014-07-31 pažymą dėl išskaičiuoto ir pervesto už Pareiškėją pajamų mokesčio.

Taigi Komisija, įvertinusi Pareiškėjo skundo Komisijai ir Pareiškėjo atstovės Komisijos posėdžio metu išdėstytus motyvus, daro išvadą, jog šioje byloje spręstinas klausimas, ar yra teisinis ir faktinis pagrindas grąžinti Pareiškėjui 60 000 Lt (17 377,20 Eur) pajamų mokesčio permoką.

2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 2 straipsnio 11 dalis (2011-12-22 įstatymo Nr. XI-1875 redakcija) mokesčio permoką apibrėžia kaip mokesčių mokėtojo sumokėtą per didelę mokesčio sumą. Pagal FAPMLĮ, kurio nuostatos galiojo Pareiškėjui 2000-03-09 parduodant žemės sklypus UAB „E1“, 1 straipsnio 2 punktą (1998-09-29 įstatymo Nr. VIII-865 redakcija) FAPM moka fiziniai asmenys <...>, gaunantys su darbo santykiais nesusijusias pajamas iš įmonių, įstaigų ir organizacijų, įsteigtų (registruotų) Lietuvos Respublikos teritorijoje <...>. FAPMLĮ 33 straipsnio 3 dalyje (1999-07-07 įstatymo Nr. VIII-1303 redakcija) nurodyta, jog pajamos už gyventojų parduotą turtą, išskyrus nurodytas 33¹ straipsnyje, viršijančios šio įstatymo 35 straipsnio 11 punkte nustatytą dydį, apmokestinamos taikant 10 procentų pajamų mokesčio tarifą. Pagal FAPMLĮ 34 straipsnio 2 dalį (1998-09-29 įstatymo Nr. VIII-865 redakcija) tais atvejais, kai šio įstatymo 33 straipsnyje nurodytas pajamas mokėtojas gauna iš įmonių, įstaigų ir organizacijų arba per jas, pajamų mokestį išskaito ir sumoka į biudžetą šios įmonės, įstaigos ir organizacijos. Mokestis turi būti sumokėtas per 10 dienų, pasibaigus mėnesiui, kurį ta suma išmokėta (FAPMLĮ 34 straipsnio 4 dalis). FAPMLĮ 38 straipsnio 1 dalyje (1996-04-30 įstatymo Nr. I-1309 redakcija) nustatyta, kad laiku neapmokestinami mokėtojai apmokestinami, neteisingas apmokestinimas patikslinamas ir mokestis grąžinamas arba išieškomas Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo nustatyta tvarka. Taigi vadovaujantis išdėstytais teisiniu reglamentavimu, teisė mokesčių mokėtojui susigrąžinti pajamų mokesčio permoką atsiranda tik tada, kai pajamų mokesčio sumokama daugiau, negu numatyta teisės aktais.

Kadangi byloje nustatyta, jog Pareiškėjas 2000 metais pardavė UAB „E1“ žemės sklypus: 2000-03-09 – 16 vnt., 2000-05-08 – 1 vnt. Iš byloje esančios UAB „E1“ 2014-07-31 pažymos matyti, jog UAB „E1“ nuo Pareiškėjui 2000-03-09 ir 2000-05-08 išmokėtų pajamų išskaičiavo ir laikotarpiu nuo 2000-04-11 iki 2000-08-09 į biudžetą pervedė 235 512 Lt pajamų mokestį. Taigi įmonei išskaičius ir į biudžetą pervedus 10 proc. dydžio pajamų mokestį nuo Pareiškėjo gautų turto pardavimo šiai įmonei pajamų, teigti, jog pajamų mokesčio buvo sumokėta daugiau, negu nustatyta teisės aktuose, todėl atsirado mokesčio permoka, nėra pagrindo.

Tačiau, kaip jau buvo minėta, Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartimi trijų žemės sklypų pirkimo–pardavimo sutartys, pagal kurias Pareiškėjas 2000 metais gavo apmokestinamųjų pajamų, buvo pripažintos negaliojančiomis. Taip pat teismas, pritaikęs restituciją, įpareigojo Pareiškėją grąžinti UAB „E1“ 600 000 Lt. Taigi teismui atlikus kitoki teisinį civilinio sandorio – žemės sklypų pirkimo–pardavimo sutarčių, kurių pagrindu Pareiškėjas gavo pajamų, nuo kurių šias pajamas išmokėjęs asmuo išskaičiavo ir į biudžetą sumokėjo pajamų mokestį, vertinimą ir įpareigojus pajamas gavusį mokėtoją jas grąžinti, o mokesčių mokėtojui *realiai atlikus šiuos veiksmus*, šios aplinkybės – realus gautų pajamų grąžinimas – sudaro pagrindą konstatuoti mokesčių permokos buvimo faktą. T. y. Pareiškėjas turi teisę į pajamų mokesčio permoką, susidariusią nuo UAB „E1“ grąžintos sumos. Todėl nagrinėjamoje byloje sprendžiant klausimą dėl pajamų mokesčio permokos grąžinimo Pareiškėjui, svarbu nustatyti, ar Pareiškėjas grąžino UAB „E1“ 600 000 Lt, nuo kurių įmonė 2000 metais buvo išskaičiavusi ir į biudžetą sumokėjusi 10 proc. dydžio 60 000 Lt FAPM.

Pareiškėjas, grįsdamas realiai atliktus veiksmus dėl UAB „E1“ pinigų grąžinimo, mokesčių administratoriui pateikė 2013-04-12 paskolos sutartį, kuria Pareiškėjas paskolino UAB „E1“ 165 000 Lt; *Swedbank* 2013-04-12 nurodymą pervesti įmokėtus grynuosius pinigus; 2013-04-12 tarpusavio skolų įskaitos aktą, kuriame konstatuota, kad, Pareiškėjui ir UAB „E1“

įskaičius tarpusavio priešpriešinius reikalavimus, Pareiškėjas skolingas UAB „E1“ 530 235,81 Lt, o UAB „E1“ nėra skolinga Pareiškėjui; UAB „E1“ 2014-07-31 pažymą, kurioje nurodyta, jog Pareiškėjas iš jam teismo priteistų grąžinti UAB „E1“ 600 000 Lt grąžino 69 764,19 Lt. Taip pat Pareiškėjo atstovė papildomai Komisijai 2016-03-08 pateikė UAB „E1“ dokumentą – „sąskaitos 22562 apyvarta pagal klientus“, kuriame nurodyta, jog Pareiškėjo skola UAB „E1“ 2016-03-08 yra 530 235,81 Lt. Tuo tarpu Inspekcija šiuos Pareiškėjo pateiktus dokumentus atmetė ar jų net nevertino, teigdama, kad paskolos sutartis ir tarpusavio skolos įskaitos aktas buvo surašyti formaliai, ketinant sumažinti Pareiškėjo įsipareigojimus UAB „E1“, vykdant Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2011-04-05 nutartį, nes juos pasirašė su Pareiškėju susiję asmenys, be to, apie gautą paskolą duomenys mokesčių administratoriui teisės aktų nustatyta tvarka nebuvo pateikti (forma FR0711), nėra pateikti pinigų mokėjimo faktą (paskolos suteikimą) patvirtinantys dokumentai.

Komisijos nuomone, Inspekcija, laikydama pozicijos, kad Pareiškėjas realiai negrąžino UAB „E1“ 69 764,19 Lt, jos nepagrindė pakankamai ir neginčytinai įrodymais. Mokesčių administratorius nepagrįstai nevertino Pareiškėjo nurodytų aplinkybių ir jas pagrindžiančių dokumentų, formaliai konstatuodamas, kad šie dokumentai buvo surašyti ne grindžiant realiai įvykusias operacijas, bet siekiant sumažinti Pareiškėjo įsipareigojimus pagal Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartį. Todėl tokia centrinio mokesčių administratoriaus pozicija negali būti laikoma pagrįsta ir tinkama faktinių aplinkybių vertinimo aspektu. Komisijos vertinimu, tai, kad paskolos sutartis ir tarpusavio skolos įskaitos aktas buvo pasirašyti su Pareiškėju susijusių asmenų, UAB „E1“ nepateikė mokesčių administratoriui duomenų apie gautą paskolą, nesudaro pakankamo pagrindo išvadai, kad Pareiškėjas realiai nesuteikė UAB „E1“ paskolos, po ko, įskaičius tarpusavio priešpriešinius reikalavimus, Pareiškėjas liko skolingas UAB „E1“ 530 235,81 Lt, t. y. Pareiškėjas realiai grąžino UAB „E1“ 69 764,19 Lt. Kaip minėta, Pareiškėjas mokesčių administratoriui pateikė banko 2013-04-12 nurodymą pervesti įmokėtus grynuosius pinigus (165 000 Lt), kurio mokėjimo paskirtyje nurodyta „R. B. pagal paskolos sutartį“, tačiau mokesčių administratorius savo turimomis priemonėmis nepatikrino ir neįvertino, ar Pareiškėjas realiai suteikė 165 000 Lt paskolą UAB „E1“. Visiškai neaišku, kodėl mokesčių administratorius nevertino minėto mokėjimo nurodymo, skundžiamame sprendime teigdamas, kad nėra pateikta pinigų mokėjimo faktą (paskolos suteikimą) patvirtinančių dokumentų. Taip pat Inspekcija nesiėmė priemonių patikrinti UAB „E1“ 2014-07-31 pažymoje konstatuotą faktą, jog Pareiškėjas yra grąžinęs UAB „E1“ 69 764,19 Lt. Tuo tarpu Pareiškėjo atstovė papildomai Komisijai 2016-03-08 pateikė UAB „E1“ dokumentą – „sąskaitos 22562 apyvarta pagal klientus“, kuriame nurodyta, jog Pareiškėjo skola UAB „E1“ 2016-03-08 vietoj 600 000 Lt yra 530 235,81 Lt, t. y. Pareiškėjas UAB „E1“ grąžino 69 764,19 Lt. Todėl, remiantis nustatytais aplinkybių visuma, teigti, kad Pareiškėjas realiai neatliko mokėjimo veiksmų, dėl kurių 2013-04-12 Pareiškėjas grąžino UAB „E1“ 69 764,19 Lt, nėra pakankamo pagrindo.

Komisija pastebi, kad aplinkybė, jog nagrinėjamam ginčui aktualius dokumentus – paskolos sutartį ir tarpusavio skolos įskaitos aktą, pasirašė Pareiškėjas ir su juo susiję asmenys, sukelia abejonių dėl šiuose dokumentuose fiksuotų sandorių realumo, tačiau tam, kad konstatuotų, jog sandorio ar ūkinės operacijos turinys, užfiksuotas minėtuose dokumentuose, neatitinka realaus to sandorio ar ūkinės operacijos turinio, mokesčių administratorius, vadovaudamasis MAĮ 10 ir 69 straipsnių nuostatomis, privalo atlikti konkretaus mokesčio teisinio santykio dalyvių veiklos turinio vertinimą.

Komisija pažymi, kad administracinių teismų praktikoje (pavyzdžiui, LVAT 2004-02-27 nutartis administracinėje byloje Nr. A⁸-192-04) ne kartą yra pripažinta, jog mokesčių administratoriaus sprendimams yra taikytini viešojo administravimo principai, įtvirtinti Viešojo administravimo įstatymo 3 straipsnyje. Vadovaujantis Viešojo administravimo įstatymo 3 straipsnio 1 dalies 2 punkte įtvirtintu viešojo administravimo subjekto objektyvumo principu,

reiškiančiu, kad viešojo administravimo subjekto sprendimai ir kiti oficialūs mokesčių administratoriaus veiksmai turi būti nešališki ir objektyvūs, t. y. viešojo administravimo subjekto sprendimai turi atitikti tikrąsias faktines aplinkybes, kurios nustatomos išaiškinus visas aplinkybes, turinčias reikšmės ginčiui teisingai išspręsti ir kritiškai, nešališkai vertinant visus reikšmingus bylai įrodymus. Viešojo administravimo subjektas, vertindamas byloje surinktus įrodymus, turi patikrinti kiekvieno jų tikrumą, realumą, pakankamumą ir tarpusavio ryšį. Mokesčių administratorius, apskaičiuodamas mokesčių mokėtojui mokėtiną mokesį, neturi remtis prielaidomis ir spėjimais. Kadangi Inspekcija, priimdama ginčijamą sprendimą, neįvertino visų aplinkybių, turinčių esminės reikšmės Pareiškėjo prašomai permokai grąžinti, akivaizdu, kad priimtas sprendimas negali būti traktuojamas kaip pakankamai motyvuotas ir tinkamai pagrįstas objektyviais duomenimis. Todėl laikytina, jog mokestinis ginčas centrinio mokesčių administratoriaus įstaigoje buvo išnagrinėtas neobjektyviai. Dėl šios priežasties Inspekcijos 2015-12-22 sprendimo Nr. 331A-14466 dalis, kuria nuspręsta negrąžinti Pareiškėjui 2 020,51 Eur (69 764,19 Lt x 10 proc. / 3,4528 Lt) mokesčio permokos, naikintina ir Pareiškėjo skundas šioje dalyje perduotinas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo. Mokesčių administratorius, nagrinėdamas Pareiškėjo skundą minėtoje dalyje iš naujo, turėtų, atsižvelgdamas į nurodytus Inspekcijos sprendimo trūkumus, nustatyti, ar Pareiškėjas realiai grąžino UAB „E1“ 69 764,19 Lt, surinkti visą teisiškai reikšmingą informaciją, turinčią esminės reikšmės priimant sprendimą dėl mokesčio, sumokėto nuo minėtos 69 764,19 Lt sumos, permokos, taip pat įvertinant Pareiškėjo mokesčių administratoriui pateiktus, bet nepagrįstai nevertintus dokumentus.

Nagrinėjamoje byloje neginčytinai nustačius, kad Pareiškėjas negrąžino UAB „E1“ 530 235,81 Lt, konstatuotina, jog likusi Inspekcijos 2015-12-22 sprendimo Nr. 331A-14466 dalis, kuria nuspręsta negrąžinti Pareiškėjui 15 356,69 Eur (530 235,81 Lt x 10 proc. / 3,4528 Lt) mokesčio permokos, yra pagrįsta, todėl tvirtintina.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, atsižvelgdama į išdėstytus motyvus ir vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

1. Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2015-12-22 sprendimo Nr. 331A-14466 dalį, kuria nuspręsta negrąžinti Pareiškėjui 15 356,69 Eur mokesčio permokos.

2. Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2015-12-22 sprendimo Nr. 331A-14466 dalį, kuria nuspręsta negrąžinti Pareiškėjui 2 020,51 Eur mokesčio permokos, ir Pareiškėjo skundą šioje dalyje perduoti centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršlienė

Komisijos nariai

Laura Milašiūtė

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosylienė